

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jana Šotta a přísedících Miroslava Jonáka a Zdeňky Loudové v hlavním líčení konaném dne 14. června 2018 v Praze

takto:

Obžalovaný

Ota K.,

narozený xxx v Praze, řidič, bytem xxx,

je vinen, že

1) po přesně nezjištěnou dobu několika let, do března 2017, v bytě na adrese xxx, ul. xxx, který užíval společně se svojí přítelkyní Martou P., nar. xxx, jejími nezletilými dcerami V. P., nar. xxx, L. P., nar. xxx, a dalšími rodinnými příslušníky, opakovaně nezl. poškozenou V. P. vysvlékl donaha a za účelem svého sexuálního vzrušení jí počal osahávat na prsou a přirození, pokoušel se jí zasouvat prsty do přirození, což se mu pro její nesouhlas nepodařilo, po poškozené požadoval felaci, a když odmítla, položil její ruku na své přirození, a požadoval po poškozené, aby mu provedla masturbaci, což opakovaně činila a penis mu masturbovala až do jeho ejakulace,

2) v přesně nezjištěné době, nejméně od března 2016 do 16. 4. 2017, v bytě na adrese xxx, ul. xxx, který užíval společně se svojí přítelkyní Martou P., nar. xxx, jejími nezletilými dcerami V. P.,

Shodu s prvopisem potvrzuje Blanka Křížková.

nar. xxx, L. P., nar. xxx, a dalšími rodinnými příslušníky, opakovaně přiměl pošk. nezl. L. P. k felaci, když ji vysvlékl donaha, následně ji přiměl k pokleknutí, a poté co si obnažil penis, zasunul jej poškozené do úst a pohyboval její hlavou po délce svého penisu, následně poškozené zasouval prsty do oblasti jejího poševního vchodu a třel její pohlavní orgány, to vše za účelem svého sexuálního vzrušení, v důsledku čehož došlo u obžalovaného k ejakulaci,

přičemž při těchto jednáních obžalovaný zneužil závislosti poškozených na něm jako na osobě, jejímuž doзору byly sV.ny, když obžalovaný fakticky působil a byl poškozenými vnímán jako jejich nevlastní otec, podléjící se na jejich výchově, a tohoto jednání se dopustil, ačkoli jako nevlastní otec poškozených věděl, že poškozené dosud nedovršily věku patnácti let,

tedy

jednak pohlavně zneužil dítě mladší patnácti let jiným způsobem než vykonáním soulože, a tento čin spáchal na dítěti sV.ném jeho doзору, zneužívaje jeho závislosti,

jednak úmyslně ohrozil rozumový, citový nebo mravní vývoj dítěte tím, že je sváděl k nemravnému životu, tento čin spáchal ze zavrženíhodné pohnutky a pokračoval v páčání takového činu po delší dobu,

čímž spáchal

jednak zvláště závažný zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, 2 tr. zákoníku,

jednak přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), b) tr. zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 187 odst. 2 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku **k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 4 (čtyř) roků.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do **věznice s ostrahou.**

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný povinen nahradit poškozené V. P., nar. xxx, bytem xxx, nemajetkovou újmu v penězích v částce 35 000 Kč a poškozené L. P., nar. xxx, bytem xxx, nemajetkovou újmu v penězích v částce 35 000 Kč.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje Blanka Křížková.

1. **Na základě důkazů provedených v hlavním líčení vzal soud za prokázaný následující skutkový stav:** Obžalovaný Ota K. dlouhodobě žil ve společné domácnosti se svou družkou Martou P., jejími dcerami V. P. a L. P., na jejichž výchově se podílel a ve vztahu k nimž vystupoval jako jejich nevlastní otec; takto, tedy jako nevlastní táta, byl děvčaty též vnímán. V domácnosti s nimi dále žil společný syn obžalovaného a Marty P. narozený v roce xxx a otec Marty P. Karel T..
2. Obžalovaný je člověkem s kriminální minulostí, spočívající vesměs v páchání trestné činnosti proti majetku, nicméně i loupeže, trpí poruchou osobnosti (simplexní, anomálně strukturovaná osobnost s převládajícími rysy citové i sociální maladaptace), nikoli však jakoukoli sexuální deviací. V dětství byl obžalovaný sám opakovaně pohlavně zneužíván, včetně praktik, jako je felace či masturbace, a to dokonce dvěma osobami (dvěma strýci).
3. Patrně v důsledku postupného ochlazování vztahu s družkou, který již opakovaně směřoval k rozchodu, a s tím souvisejícího neuspokojivého sexuálního života s ní, obžalovaný od přesně nezjištěné doby přiměl, zneužívaje své role nevlastního otce podílejícího se na výchově dívek a na péči o ně a s tím spojené závislosti dívek na své osobě, obě své nevlastní dcery k sexuálním praktikám podrobně popsáním ve výroku rozsudku. Konkrétně tedy bylo nepochybně prokázáno, že v případě V. P. trvalo toto jeho jednání několik let a spočívalo přinejmenším v osahávání prsou a přirození nahé dívky, ve snaze zasouvat jí do přirození prsty a rovněž v tom, že ji opakovaně přiměl, aby mu provedla masturbaci, což činila až do jeho ejakulace. L. P. obžalovaný opakovaně zneužíval po dobu cca 1 roku, od března 2016 do dubna 2017, a to konkrétně tak, že ji přiměl k felaci vedoucí až k ejakulaci, taktéž jí zasouval prsty do poševního vchodu a třel prsty její pohlavní orgány.
4. Přibližně na počátku roku 2017 se V. P. svěřila své spolužačce a nejlepší kamarádce K. H., která si všimla, že se V. trápí, a popsala jí, že ji obžalovaný sexuálně zneužívá, včetně popisu konkrétních praktik. Kamarádku požádala, aby nikomu nic neříkala. K. H. o věci řekla pouze svým rodičům (matce a nevlastnímu otci) a snažila se přimět V., aby vše řekla své matce, která by mohla věc řešit. To se jí po nějaké době povedlo a (zpočátku v její přítomnosti) V. skutečně své matce Martě P. o zneužívání ze strany obžalovaného řekla.
5. Z nezjištěného důvodu, zřejmě proto, že dceři nevěřila, však Marta P. po určitou dobu na uvedenou informaci fakticky nijak nereagovala a nečinila žádné účinné kroky k řešení situace.
6. Po uplynutí několika týdnů či měsíců, v polovině dubna 2017, však Marta P. nacytala v nočních hodinách obžalovaného se svou dcerou L., v situaci, která jasně nasvědčovala pohlavnímu zneužívání. Když totiž rozespalá vstoupila do obývacího pokoje, viděla zezadu na gauči nahého obžalovaného a před ním další postavu. Oba z místnosti utekli do koupelny, resp. na záchod. Marta P. následně v koupelně našla obžalovaného pouze ve spodním prádle, na toaletě pak svou nahou dceru L.. Na její naléhání se jí L. svěřila, popsala jí, co s obžalovaným dělala, načež Marta P. s oběma dcerami navštívila svou kamarádku Lucii K., které řekla, co se stalo. Zneužívání ze strany obžalovaného, včetně konkrétního popisu orálního sexu, vyličila Lucii K. i L.. Poté se Marta P. ptala na chování obžalovaného i dcery V., která jí – tentokrát již v nepřítomnosti svědkyně K., jež nicméně viděla první velmi vzrušenou reakci V. na tyto otázky – taktéž vše vyličila.
7. Marta P. následně s obžalovaným komunikovala SMS zprávami, v nichž částečně popisovala (či naznačovala), co v noci viděla, dále též to, co jí obě dcery řekly, obviňovala ho z jejich zneužívání a vyhrožovala mu policií; obžalovaný se bránil tím, že jakékoli zneužívání popíral, a následně se sám, zcela zjevně při vědomí, že věc stejně bude na policii oznámena, dostavil na policii a oznámil, jaké zprávy mu Marta P. zasílá.
8. Marta P. poté, když fakticky obžalovaného vykázala z bytu a znemožnila tak opakování zneužívání dětí, s odstupem několika dnů věc policii oznámila, přičemž původně uvedla lživý údaj

Shodu s prvopisem potvrzuje Blanka Křížková.

o tom, kdy k nočnímu incidentu, jehož svědkyní byla, došlo, neboť se bála, jak bude působit skutečnost, že oznámení učinila opožděně. Ve svých výpovědích dále zcela zamlčela, že o zneužívání byla dcerou V. již v minulosti informována, věc však nijak neřešila, a k vědomému zamlčení této skutečnosti navedla též přinejmenším dceru V..

9. **Oproti obžalobě**, jež obžalovanému v případě obou dívek kladla za vinu též to, že je k popsaným sexuálním praktikám donutil násilím, resp. pohrůžkou násilí, soud po provedeném dokazování neučinil závěr, že by i tento prvek skutkového stavu byl mimo důvodnou pochybnost prokázán, a proto jej v souladu se zásadou *in dubio pro reo* do svých skutkových zjištění, jež nalezla vyjádření ve výroku rozsudku, nezahrnul, což mělo podstatný význam i pro právní kvalifikaci jednání obžalovaného.
10. **Obžalovaný Ota K.** svou vinu v plném rozsahu popřel, hájil se tím, že vůči ani jedné ze svých nevlastních dcer se žádného zneužívání nikdy nedopustil. Obvinění označil za výmysl, jako možnou motivaci uvedl reakci dcer na fyzické tresty, které však nikdy nebyly bezdůvodné, případně že dcery mohly mít za to, že dával přednost svému synovi. Poukázal též na to, že sám byl v dětství zneužíván svými strýci.
11. K rodinným poměrům obžalovaný vylíčil, že je pravdou, že s Martou P. v době předcházející oznámení věci na policii již pouze bydlel, nevedli však spolu partnerský život. Měl milenkou, od níž ráno chodil domů. Chtěl se již předtím odstěhovat, Marta P. jej však přemluvila, ať se domluví s jejím otcem a v bytě zůstane, že se odstěhuje sama. Rozdělení pokojů v bytě se různě měnilo, v posledních měsících měl otec Marty P. samostatný pokoj a obžalovaný s ní i se všemi dětmi spali v jednom pokoji. Se spodním prádlem dcer občas přišel do styku, například když sundával věci ze sušáku. Špinavé prádlo jeho i dětí bylo v jednom prádelním koši. Pokud jde o jejich sexuální život (dokud byli ještě partneri), přítelkyně od narození syna o sex neměla příliš zájem nebo se vymlouvala. Obžalovaný měl již v minulosti jiné milenkou, přítelkyně jej též jednou podvedla. Před údajným nočním incidentem, který se však nestal, mezi ním a přítelkyní nedošlo k žádnému závažnějšímu konfliktu. Dva či tři týdny předtím, než došlo k jeho obvinění, přišla v hospodě v přítomnosti Marty P. řeč na to, co je pro muže nejhorsí, a on zmínil, že nejhorsí by bylo, kdyby byl obviněn z něčeho takového.
12. Nestalo se nic, co by byť pouze mohlo připomínat noční událost, kterou popisuje Marta P., nic zvláštního se tehdy neudálo. Je možné, že se s L. dívali na televizi, neví však o tom, že by měla průjem a z toho důvodu byla nahá; pokud se dívala na televizi, určitě nahá nebyla. Ráno, když vstali, bylo vše normální, a když pak byl na chatě, tak mu přítelkyně začala psát, jestli jí nechce něco říct. Napsala mu pak, ať nechodí domů, nevěděl, co má dělat, tak šel sám na policii.
13. Na obžalovaného byl znalci prof. PhDr. Petrem Weissem a doc. MUDr. Jaroslavem Zvěřinou vypracován **znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, sexuologie a klinická psychologie**. Ze závěrů tohoto posudku vyplývá, že obžalovaný netrpí žádnou duševní chorobou v pravém smyslu slova. Nebyla zjištěna, a to ani při falopletyzmografickém vyšetření, žádná sexuální deviace, obžalovaný je konvenčně heterosexuálně orientován, tedy na dospělého člověka. Obžalovaný trpí poruchou osobnosti, jeho osobnost je simplexní, anomálně strukturovaná, s převládajícími rysy citové i sociální maladaptace, má nedostatečnou interiorizaci sociálních norem chování. Obžalovaný je plně schopen účasti na trestním řízení a chápání jeho smyslu. Pokud se inkriminovaného jednání dopustil, zjištěná osobnostní porucha snižovala jeho rozpoznávací i ovládací schopnosti, ale pouze nepodstatnou měrou. Obžalovaný je občasným abuzérem alkoholu a marihuany, pokud se deliktů dopouštěl ve stavu opilosti, jednalo se o opilost prostou. Jeho pobyt na svobodě není z psychiatrického hlediska specificky nebezpečný, není důvod u něho uvažovat o uložení ochranného léčení (poruchu osobnosti nelze léčbou ovlivnit). Motivace trestného činu, bude-li jeho spáchání prokázáno, nebude podmíněna žádnou psychickou nebo sexuální patologií, souvisí pravděpodobně s jeho osobnostními charakteristikami. Vzhledem k jeho kriminální anamnéze, struktuře osobnosti i postoje

Shodu s prvopisem potvrzuje Blanka Křížková.

uzavřenosti budou v případě prokázání viny možnosti resocializace obžalovaného podstatně snižené. Obžalovaný není primárně agresivní osobností, pravděpodobnost manifestně agresivních projevů je u něho zvýšená, ale forenzně nevýznamnou měrou.

14. Ve své výpovědi v hlavním líčení znalec doc. MUDr. Jaroslav ZV. uvedl, že obžalovaný znalce o tom, že měl být sám v dětství zneužíván, při vyšetření neinformoval, tato informace by ovšem nemohla ovlivnit závěry vypracovaného znaleckého posudku. Pokud se člověk stane obětí zneužívání v dětství, může to u něho v dospělosti vést jak k odmítání takových záležitostí, tak naopak i k určitému oslabení hodnot, které takovému chování brání.
15. **Poškozená V. P.** ve své podrobné výpovědi v přípravném řízení, jejíž videozáznam byl v hlavním líčení podle § 102 odst. 2 tr. řádu přehrán k důkazu, označila obžalovaného za svého nevlastního tátu. Choval se k ní hnusně, například řval, když neměla uklizený pokoj. Trestal ji, když to dovolila máma. Alkohol pil, když měl vypito, byl klidnější, hodný. Rodiče se někdy hodně hádali.
16. Poškozená popsala, že ji obžalovaný pohlavně zneužíval, chtěl po ní, aby mu vyhonila pindžoura. Nepamatuje si již, kdy to po ní požadoval poprvé, bylo to tak od jejích devíti let, možná i dříve. Naposledy k tomu došlo někdy v březnu 2017. Docházelo k tomu v bytě, většinou v noci, když všichni spali a ona se ještě dívala na televizi. Někdy za ní chodil každý večer, někdy obden, jednou za týden, bylo to různé.
17. Táta si ji většinou přitahoval, osahával ji na intimních místech (na prsou, pipině, zadečku), svlékal ji, chtěl po ní vyhonit. Poprvé jí sám ukázal, jak to má dělat. Snažil se jí i zasouvat prsty do pipiny, ale to se mu nepodařilo, protože se mu vyvlíkla. Skončilo to tím, že mu vyteklo sperma. Jednou po ní chtěl, aby si dala jeho penis do pusy, ale to odmítla. Když jí táta sahal na pipinu, někdy to bylo příjemné, někdy ne.
18. Bránila se, když to dělal poprvé nebo nějakého půl roku, snažila se mu vyvlíknout, kopala do něj, odstrkovala ho, štípala, ale potom věděla, že má větší sílu, že se mu neubrání. Bála se ho, myslela si, že by to možná mohlo dojít dál, že ji bude mlátit nebo něco takového. Když bylo po všem, říkal jí, ať nikomu nic neříká. Hrubý nebyl, nevyhrožoval jí.
19. Bála se to říct mámě, tak se asi v lednu 2017 svěčila své nejlepší kamarádce a spolužačce K. H., ta to chtěla říct její matce, ale poškozená ji požádala, ať to neříká, a ona to pak většinou zapoměla. Maminka se to pak dozvěděla, když šla na záchod a viděla tátu s L., L. našla nahou na záchodě, a ta jí to potom řekla. Druhý den se na to pak máma ptala jí, tak jí také řekla, co jí obžalovaný dělal. Mamince se chtěla svěřit již dříve, ale bála se, jak bude reagovat. Sestra se poškozené nesaržila, že je také zneužívána, nebo si to nepamatuje.
20. Ví, že máma dostala od obžalovaného k Vánocům vibrátor, sama si ho vyzkoušela – zapnula ho a položila si ho na „pipinu“, přes kalhotky. Vyzkoušela si ho asi i její sestra, ale ona ji při tom neviděla, tak neví.
21. **Poškozená L. P.** k věci rovněž podrobně vypovídala v přípravném řízení a videozáznam z její výpovědi byl v hlavním líčení v souladu s § 102 odst. 2 tr. řádu přehrán. Také ona označila obžalovaného za svého (nevlastního) tátu. Uvedla, že se k ní choval hrozně, například jí – oproti V. – nedal peníze na výlet nebo jí včas nepodepsal žákovskou, a ona proto dostala poznámku. Někdy domů chodil opilý, ke zneužívání docházelo jak v opilosti, tak když byl stržlivý. Hodně se hádal s maminkou.
22. Poškozená popsala, že všichni spali, obžalovaný k ní přišel, strčil do ní a řekl, že má jít do obýváku. Šla za ním do obýváku, vzal ji za vlasy, strčil jí penis do pusy, a pak, když jí řekl, ať se postaví, jí sahal do pipiny. Při strkání penisu do úst klečela na kolenou, táta ji držel za vlasy. Skončilo to tím, že seděl na sedačce, ona byla jako v tureckém sedu, máma otevřela dveře a

Shodu s prvopisem potvrzuje Blanka Křížková.

poškozená utekla na záchod. Táta asi šel na chodbu a oblékl si slipy. Máma se jí pak na to ptala, ona jí nejdříve lhala, ale v noci ji máma opět vzbudila, a pak už jí všechno řekla.

23. Toto se předtím stalo několikrát, hlavně večer, odhaduje, že to bylo tak obden, někdy i každý den. Vždycky to probíhalo stejně, tedy že jí táta přišel vzbudit do pokoje, pak někde šli, někdy do koupelny, někdy do obývacího pokoje. Řekla mu, ať jí pustí, nebo to řekne, na což odpověděl, že když něco řekne, tak jí flákne nebo jí něco udělá. Ze začátku se bránila, bránila se i někdy u půlky a úplně na konci, on jí říkal, že jestli zakřičí nebo něco řekne, tak jí flákne, a také říkal, že když něco řekne, tak jí něco udělá. Měla strach. Ten poslední případ, kdy je přistihla máma, byl v dubnu 2017 před Velikonocemi, začalo to rok předtím také okolo Velikonoc. Obžalovaný ji osahával, když byla nahá i oblečená. Spávala v kalhotkách a on ji svlékl. Končilo to tak, že mu občas vyteklo z penisu něco bílého, někdy to nebylo bílé, ale působilo to jako želatina. Když jí dával penis do úst, byl hnědý, když ho vyndával, byl trochu červený.
24. Předtím, než to řekla mámě, se svěřila, že ji táta obtěžuje, pouze sestře. Je to už dlouho. Sestra se jí zeptala, proč, na což již neodpovídala, nechtěla to rozebírat. Ví, co je vibrátor, viděla, že ho rodiče mají, ale nikdy ho neměla v ruce. Ví, co je porno, ale nikdy je neviděla.
25. Na obě poškozené dívky byl vypracován PhDr. Karlem Humhalem **znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie mladistvých**.
26. V případě poškozené L. P. znalec konstatoval momentální mentální výkonnost v rámci širší normy, spíše nižší. Úroveň jejích schopností vnímat, zapamatovat si, hodnotit a reprodukovat události z forenzního hlediska teoreticky nevybočuje z mezí normy. Úroveň obecné věrohodnosti je u ní potenciálně dobrá, sekundárně je však snížena širším kontextem šetřené situace (rozchod matky s partnerem, vyhýbavý postoj matky k vyšetření dcer, snaha o jejich instruktáž ve vztahu k testům inteligence). V projektivních testech se u L. projeví velmi nízká schopnost řídit se v jednání principem reality, skony ke konfabulacím, rovněž se projeví určité rozdíly v detailních výpovědích. Úroveň projevu a vyjadřovacích schopností v její výpovědi v přípravném řízení je nižší než průměrná vzhledem k jejímu věku, což též poněkud snižuje úroveň její konkrétní výpovědi. L. psychosexuální vyspělost je z psychologického hlediska průměrná, může se zdát být nižší, je otázkou, zda to posuzovaná nepředstírá. Z psychologického hlediska byla L. v horším psychickém stavu než její sestra, z tohoto pohledu je obecná i konkrétní věrohodnost její výpovědi poněkud nižší než u sestry. Pokud jde o věrohodnost, velmi problematické bylo chování matky poškozené.
27. U poškozené V. P. znalec ve svém posudku shledal momentální mentální výkonnost v rámci širší normy, s tím, že úroveň jejích schopností vnímat, zapamatovat si, hodnotit a reprodukovat prožití události teoreticky nevybočuje z mezí normy. Ohledně úrovně obecné věrohodnosti učinil znalec shodný závěr jako v případě sestry poškozené, tedy že je tato věrohodnost potenciálně dobrá, sekundárně je však snížena širším kontextem šetřené události. V projektivních testech se u dívky projevila vytěsněná potřeba úniku do světa fantazie, též se projeví určité rozdíly v detailních výpovědích. Pokud jde o její výpověď z přípravného řízení, úroveň projevu a vyjadřovacích schopností je vzhledem k jejímu věku v rámci širší normy, výše popsané okolnosti (kontext šetřené situace) snižují úroveň její konkrétní výpovědi forenzně nevýznamně, za předpokladu, že neuvádí vědomě nepravdivé informace. Její psychosexuální vyspělost je průměrná.
28. Při své výpovědi v hlavním líčení znalec nad rámec popsaných závěrů a jejich bližšího odůvodnění doplnil, že obě dívky jsou svým způsobem disharmonicky rozvinuté, nesvědomité, bez dostatku společenské vůle, pravděpodobně jsou zanedbané, pokud jde o výchovu a výuku. Ani u jedné však nebyla zjištěna přítomnost žádné duševní choroby či poruchy, nebyly tedy zjištěny žádné kontraindikace, pro něž by jejich výpovědi neměly být pokládány za zcela věrohodné, nelze však vyloučit určité odchylky od skutečnosti. V obecné rovině se nedomnívá, že by dívky bylo možné pokládat za zcela věrohodné. Pokud jde z psychologického hlediska o

Shodu s prvopisem potvrzuje Blanka Křížková.

nějakou případnou, viditelnou motivaci ke křivému obvinění obžalovaného, dívky musely vědět, že se jejich matka s obžalovaným delší dobu chtěla rozejít, a děti mají občas tendenci vzít v takové situaci věc do svých rukou a vyřešit ji úměrně svým schopnostem a dovednostem, což může zahrnovat i zosnování takové příhody. Nejistil však v rámci vyšetření žádné náznaky, že to takto mohlo být. V obecné rovině si nemyslí, že by takto velké dívky byly snadno ovlivnitelné.

29. Znalec dodal, že pokud je nějaký člověk v dětství sám zneužíván, popisuje se (v literatuře), že u obětí znásilnění se vyskytuje pravděpodobnost, že se samy dopustí podobného činu.
30. Dále byly na obě poškozené vypracovány MUDr. Ilonou Grimovou **znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví dětská psychiatrie**. Ze závěrů obou posudků vyplývá, že psychický stav dívek se jeví jako kompenzovaný. Z hlediska dlouhodobých následků se může prožitá událost negativně projevit i s určitým odstupem, konkrétní podobu a závažnost takových následků však nelze validně vyvozovat ze současného stavu. Dívky v době zpracování posudku nevykazovaly známky psychiatrické choroby či poruchy v pravém slova smyslu. U L. byly patrné známky určité nevyzrálosti, snížená sebedůvěra a zvýšená emoční labilita se sklonem uzavírat se do sebe, dále se sklony k prožívání pocitů viny, sebeobviňování se, ublíženosti a uzavřenosti. Trápí ji noční můry. U V. byly taktéž patrné známky určité nevyzrálosti, snížená sebedůvěra a zvýšená emoční labilita se sklonem podléhat ve vypjatých situacích impulzivnímu jednání. Má sklony k prožívání pocitů viny, ublíženosti, k uzavřenosti, izolaci až úniku do fantazie. Psychickou zátěž potřebuje kompenzovat fyzickou aktivitou, kde dosahuje sebeuspokojení i ocenění okolí.
31. V hlavním líčení znalkyně doplnila, že pokud jde o uváděné noční můry u L., nemůže ze svého pohledu určit, s čím souvisejí. U dívek nedošlo k rozvinutí posttraumatického stresového syndromu.
32. V přípravném řízení bylo v bytě, kde žil obžalovaný s poškozenými, zajištěno (matkou dětí vydáno) jednak spodní prádlo (dětské spodní kalhotky a noční košilka L., které dívka měla mít v inkriminované době na sobě, z koše s nevypraným prádlem), jednak vibrátor. Z **odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví biologie a genetika** vyplývá, že na žádné ze zajištěných věcí nebyla zjištěna přítomnost spermatu či slin. Na vibrátoru byl nalezen biologický materiál, z něhož byla izolována DNA a zjištěna shoda s profilem Marty P. a vysoce pravděpodobně i obžalovaného, přičemž nelze jednoznačně vyloučit ani potvrdit přítomnost biologického materiálu L. a V. P. na vibrátoru. Na vnitřní i vnější části rozkroku kalhotek L. P. byla zjištěna jednak její DNA, jednak byl ve stěru z obou těchto míst zjištěn i haplotyp shodný s haplotypem obžalovaného (toto zjištění však umožňuje pouze identifikaci na úrovni skupinové příslušnosti, neboť Y-chromozom se dědí z otce na syna). Na noční košili byla zjištěna pouze přítomnost DNA L. P..
33. Soud k tomuto odbornému vyjádření jako svědky vyslechl zpracovatelku jeho části **MUDr. Kamilu Vinduškovou** a nadřízeného zpracovatelů **Mgr. Zbyňka Dolejšího**. MUDr. Vindušková doplnila, že zjištěné skvrny na dětských kalhotkách byly patrně běžný poševní výtok, určitě se nejednalo o sperma. Mgr. Dolejší ve vztahu ke genetické části odborného vyjádření uvedl, že nemůže říct, z čeho DNA může pocházet, možností je příliš. Každý člověk různě přenáší stopy, nelze vyloučit přenos DNA například při skládání prádla po vyprání.
34. **Svědkyně Marta P.** uvedla, že s obžalovaným byli necelých 10 let partneri, mají spolu syna, jejich vztah již netrvá. Vztah skončil o Velikonocích 2017, předtím měli neshody, hádky, rozcházel se a zase usmířovali. Obžalovaný měl během jejich vztahu nějaké bokovky, nakonec měl svou nynější partnerku, jí už to bylo jedno, protože s ním zůstávala jen kvůli synovi. Obžalovaný je živil. Obě dcery si stěžovaly, že je obžalovaný bije, ale nijak to neřešila, protože dostaly, když něco provedly. V současné době se s dcerami odstěhovala z Prahy, s obžalovaným je v kontaktu pouze, když mu předává syna.

Shodu s prvopisem potvrzuje Blanka Křížková.

35. Tehdy došlo k tomu, že někdy po půlnoci se vzbudila, přišla do obývacího pokoje, kde viděla obžalovaného, který seděl zády k ní a byl nahý. Gauč viděla z boku, viděla holý zadek obžalovaného, jednu nohu měl na zemi, jako by se před ním něco hýbalo. Když vstoupila do místnosti, viděla před obžalovaným nějaký pohyb, on něco popadl a utekl na WC. Šla se za ním podívat, vyšel z koupelny, měl na sobě již trenky, a když se ho ptala, co se stalo, odpověděl, že nic. Ptala se ho, kdo je na WC, na což jí řekl, že neví. Když odešel, otevřela dveře WC, a tam seděla nahá L.. Byla skleslá, říkala, že má průjem, když se jí svědkyně ptala, co se stalo, říkala, že nic, že se dívali na televizi.
36. Všichni si šli lehnout, svědkyni to ale nedalo, L. vzbudila, vzala do obývacího pokoje, znovu se jí na to ptala, a L. po půl hodině začala brečet a řekla jí, že tátovi kouřila pind'oura. Ráno vstaly, vzala děti a šla ke kamarádce Lucii K., které řekla, co viděla. Kamarádka se na to ptala i L., která jí všechno popsala. Kamarádka pak svědkyni řekla, ať to nahlásí na policii. Když se svědkyně ptala L., proč to nikomu neřekla, odpověděla jí, že to řekla sestře V., ale ta jí odpověděla, ať se do toho matka neplete, že tomu stejně nerozumí a nepomohla by jim. Svědkyně si zavolala V., řekla jí, co viděla, a ta na ni vystartovala, že se s ní o tom nebude bavit. Až na naléhání jí V. řekla, že to s ní obžalovaný dělal také.
37. Nikdy v minulosti neměla podezření, že by se obžalovaný takto mohl chovat, jejich sexuální život byl normální, ještě ten poslední den spolu spali, měli takový usmířovací sex. Sexuální preference či chování obžalovaného jí přišly normální. Pokud jde o nakládání s prádlem, měli dva koše, do jednoho si dával prádlo pouze její otec, jinak ostatní věci dávali společně, spodní prádlo zvlášť a věci na sebe zvlášť.
38. Na policii řekla ve všem pravdu, pouze zalhala o tom, kdy se to mělo stát (k události došlo v pátek a ona řekla, že v neděli), k čemuž navedla i holky, protože si předtím potřebovala nechat věci projít hlavou. Dcery na psychologické vyšetření nijak nepřipravovala, IQ testy si dělaly už předtím v jiné souvislosti.
39. **Svědkyně Lucie K.** uvedla, že obžalovaný je kolega jejího přítele, Marta P. je její kamarádka. Víkend před Velikonocemi s ní byla domluvená, že přijde na kávu a svědkyně jí nabaví hlavu. Přišla a prostě to na ni vysypaly, Marta si sedla, byla roztřepaná, svědkyně se jí ptala, co se stalo. Marta jí popsala, že se v noci probudila na WC, není si jistá, jestli to viděla, nebo ne, ale myslí si, že ano, protože L. byla potom nahá zamčena na WC a nechtěla jí otevřít. Měla je načapat v obývacím pokoji, když otevřela dveře, oba se od sebe odlepili a L. utíkala na WC. Svědkyně jí na to řekla, že neví, jestli tomu má věřit, protože děvčata si věci zabarvovaly.
40. L. to ale svědkyni, zčásti v přítomnosti své matky, která si pak šla zakouřit na balkon, popsala do detailu, třepala se u toho. Přiznala, že mezi ní a obžalovaným k něčemu došlo, v podstatě šlo o orální sex. Popsala, že když máma otevřela dveře, utíkala nahá na WC. Na svědkyni to působilo, že si to nemohla vymyslet. Řekla L., ať je v klidu, že to máma vyřeší, že bude lepší, když půjde ven a nebude na to myslet.
41. Když se děti vrátily z venku, L. chtěla, aby to řekla i V., ta se ale před svědkyní zasekla, dostala hysterický záchvat, že se o tom bavit nebude, že to řekne jenom mámě, že se stejně nic nestane.
42. Martu vyzvala, aby to okamžitě řešila, že by v první řadě šla na policii, pak nechat dívky vyšetřit. Ví, že Marta psala obžalovanému, aby nechodil domů, a jinak to začala řešit až po Velikonocích, protože ty chtěla mít s dětmi v klidu.
43. **Svědék Karel T.,** otec Marty P. a dědeček poškozených, který s nimi žil v jednom bytě, popsal, že se o obtěžování dozvěděl od dcery, která mu volala, že přistihla obžalovaného s mladší dcerou, že oba byli nazí a měl ji na klíně. Obžalovaný pak za ním přišel do hospody, bavili se o tom, popíral, že by to udělal, a svědek mu poradil, aby šel na policii a vysvětlil to tam. Někdy v následujícím týdnu či čtrnácti dnech se o tom svědek s holkami bavil, říkaly mu, že jim to obžalovaný dělal, brečely. Konkrétní praktiky mu nepopisovaly. Mluvil takto s oběma. Přišla na to

řeč, protože holky se hádaly s mámou, že to neřekly dříve, což odůvodňovaly tím, že měly strach z obžalovaného, že by je zbil. Myslí si, že V. to řekla nějaké kamarádce, ale neví, kdy to bylo. S vnučkami je stále v kontaktu, od té doby, co se nestýkají s obžalovaným, se jejich chování hodně změnilo k lepšímu.

44. Sestra obžalovaného **Marta K.** popsala ve své svědecké výpovědi, že holky si brala občas domů, o obžalovaném mluvily dobře, měly ho rády, že je na ně hodný, myslí si, že mezi nimi byl dobrý vztah. Nikdy neměla žádné zprávy či náznaky o nějakém týrání nebo zneužívání děvčat. S holkami má zkušenosti, že často lhaly a vymýšlely si.
45. V rodině byly případy zneužívání, ví, že obžalovaného zneužíval strýc Josef V.. O sexuálním životě bratra s Martou P. nic neví, od Marty pouze ví, že ona intimní život nepožadovala, ale obžalovaný ano.
46. **Svědčyně Lucie M.**, současná partnerka obžalovaného, uvedla, že s obžalovaným navázala vztah v době, když již s Martou nebyl a pouze spolu bydleli ve společné domácnosti. Intimní poměr spolu měli tak od února 2017. Zná ji, nezaznamenala z její strany žádnou žárlivost. Obžalovaný jí tehdy říkal, že s Martou bydlí, ale že už spolu nežijí, o sexuálním životě s ní nic neříkal. Svědkyně sama s obžalovaným vede normální sexuální život, žádné zvláštní praktiky po ní nikdy nechtěl.
47. Svědkyně dále uvedla, že přibližně měsíc před tím, než obžalovaného odvezla policie, proběhl v hospodě rozhovor mezi ní, obžalovaným, Martou a nějakým dalším člověkem. Bavili se o tom, co nejhoršího by je mohlo potkat, a obžalovaný řekl, že to nejhorší, co by se mu mohlo stát, by bylo, kdyby si holky vymyslely, že je zneužívá.
48. **Svěděk Vratislav H.** uvedl, že Marta P. je jeho sestřenice, obžalovaný kamarád, s ním má lepší vztahy. Bavili se s obžalovaným o sexuálním životě, ví, že bylo pro obžalovaného těžké Martu nějak uspokojit, ke konci vztahu už spolu spíš nespali, což bylo dáno nedostatkem zájmu z její strany. Ví, že obžalovaný měl před Lucí M. jednu či dvě milenky, a jednou od Marty slyšel, že pokud jí obžalovaný zahne, udělá mu ze života peklo. Má zkušenosti s tím, že dívky lhaly (např. ohledně kouření), obvinění považuje za nesmysl, podle něho to Marta dívkám nabulíkovala, protože zjistila, že si obžalovaný našel Lucku.
49. **Svěděk Ladislav H.**, kolega obžalovaného z práce, který obžalovaného často navštěvoval, popsal, že u obžalovaného doma bylo vše v klidu, v rodině byla příjemná atmosféra, poškozené obžalovaného označovaly jako tátu. **Svěděk Ferdinand Š.**, příbuzný Marty P., uvedl, že obžalovaného zná jako součást rodiny, ta fungovala normálně. Poškozené dívky byly „hodně své“, nechtěly poslouchat, prosazovaly se, leckdy lhaly. Obžalovaný se nikdy neprojevoval jako nějaký zvrhlík, že by se třeba po dívkách divně koukal. Jednou si mu obžalovaný stěžoval, že Marta odmítala sex. Holky obžalovanému říkaly tati. **Svědčyně Blanka V.**, která pracovala v restauraci na Barrandově, kde s ní pracovala i Marta P., popsala, že její dojem z ní byl, že si hodně vymýšlela. Na obžalovaného si Marta ke konci stěžovala, že hodně pije, a říkala, že chce, aby se odstěhoval. V roce 2016, na jaře či v létě, svědkyně viděla, jak si v hospodě sedla obžalovanému L. na klín a objímala ho jako tátu, což se svědkyni líbilo.
50. **Svědčyně K. H.**, která byla v inkriminované době spolužačkou a nejlepší kamarádkou V. P., popsala, že někdy v 7. třídě (*pozn. soudu – školní rok 2016/2017*) byla V. taková, že se bála, byla smutná. Ptala se jí, co se děje, a ona jí řekla, že ji táta obtěžuje, že ji osahával při psaní úkolů, prstlil ji ve spaní, měla také brát do pusy či do ruky (svědkyně si není jistá, co z toho, případně zda obojí) jeho penis. V. prý měla strach, tak to udělala. Když byla menší, nic si z toho nedělala, ale jak byla starší, začala si to uvědomovat, protože ale obžalovaný byl silnější, nemělo cenu se bránit. Svědkyně si není jistá, zda jí V. říkala o nějakém násilí, ví ale, že se obžalovaného bála, když ho viděla venku, musely se před ním schovat. Tohle všechno jí V. řekla asi už před jarem, V. matka o tom tehdy nevěděla.

Shodu s prvopisem potvrzuje Blanka Křížková.

51. Říkala V., aby to řekla matce, ona to odmítala, měla strach, ale nakonec ji k tomu svědkyně dokopala. Sama byla u toho, když to V. matce říkala, bylo to asi v polovině školního roku, tedy asi někdy v lednu. V. matka byla zklamaná, nešťastná, měla vztek. Jestli se ptala na nějaké podrobnosti, svědkyně neví, protože pak již odešla a zbytku rozhovoru mezi V. a její maminkou přítomna nebyla.
52. V. pak svědkyni řekla, že matka dala obžalovanému druhou šanci, V. to mrzelo, ale musela to překousnout. Pak se ale jednou stalo – podle V. líčení - to, že V. matka neodešla do práce, byla schovaná, viděla to a obžalovaného vyhodila z bytu. Pak to začala řešit policie.
53. Když jí V. o zneužívání řekla, pověděla o tom svědkyně své matce a svému nevlastnímu otci.
54. **Svědci Lukáš K.** (nevlastní otec K. H.) a **Miroslava H.** (matka K.) potvrdili, že jim jejich dcera řekla, že jí V. P. říkala, že ji nevlastní otec zneužívá. Říkala také, že V. řekla, aby o tom pověděla své mamince, což V. nechtěla. Miroslava H. dále dodala, že dceři řekla, že pokud to V. své mamince neřekne, ona sama jí zatelefonuje, ale dopadlo to pak tak, že se k ní od dcery doneslo, že V. maminka to už ví a policie věc řeší.
55. Soud provedl k důkazu též **fotografie SMS zpráv**, které si vyměňovali po noční události Marta P. a obžalovaný. V těchto zprávách Marta P. obviňuje obžalovaného, uvádí, že se s ním už nechce bavit, že bude za své jednání pykat, že jej nechce doma, vyčítá mu zneužívání dcer. Odkazuje ve zprávách na to, že jej včera večer viděla s L., že si říkala, že se jí to zdá, než jí to L. potvrdila. Výslovně zmiňuje, že obžalovaný dával L. „prsty do pipí“ a „lízal jí píču“. Obžalovanému vyhrožuje (např. „podříznu tě jako slepici“) a hrubě mu nadává. Zmiňuje, že holky jí brečely, že se obžalovaného bojí, že jim něco udělá. Ptá se, proč obžalovaný L. říkal, aby jí, když se bude ptát, řekla, že se dívala na televizi, na což obžalovaný reaguje: „Vždyť se dívala“. Obžalovaný v jedné zprávě zmiňuje, jak L. vystřelila na záchod, s tím, že pokud spí (míněno dívky) nahatě, za to on nemůže, dále píše, že nebyl v obýváku, ale v koupelně. Jinak obžalovaný na veškeré zprávy reaguje tak, že jednání, z něhož jej v nich Marta P. obviňuje, odmítá, popírá, případně vyjadřuje nepochopení, co a proč mu družka píše.
56. Z **gynekologických lékařských zpráv** nevyplývají žádná poranění či jiné objektivní stopy pohlavního zneužívání, jež by byly u dívek zjištěny.
57. Ze zprávy **Úřadu Městské části Praha 13** ze dne 10. 7. 2017 vyplývá, že nezl. V. P. měla v minulosti výchovné problémy (v roce 2014 špatný prospěch, neomluvené absence, drobné krádeže v obchodě společně se sestrou, následně došlo k výraznému zlepšení, v 7. třídě, tedy ve školním roce 2016-2017, však opět došlo ke zhoršení chování). L. P. měla obdobné problémy (krádež v obchodě v roce 2014, následně zhoršení chování, poté však opět zlepšení). V červnu 2017 měly obě dívky neomluvené hodiny. Ze **zpráv Základní školy xxx**, kam dívky v tomto školním roce docházejí, nevyplývají žádné problémy s dívkami, které jsou prospěchově průměrné, případné absence mají řádně omluvené.
58. Z **opisu z evidence Rejstříků trestů** obžalovaného se podává, že k posledním dvěma odsouzením pro trestnou činnost proti majetku nelze z důvodu amnestie prezidenta republiky či osvědčení ve zkušební době podmíněného odsouzení přihlížet. Pokud jde o první dvě odsouzení vykazovaná v opisu z evidence Rejstříku trestů, obžalovaný byl těmito rozhodnutími (druhým z nich bylo ukládáno souhrnné trestní opatření k prvnímu) odsouzen jako mladistvý ke krátkému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 měsíců, ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu se osvědčil, na odsouzeného se tudíž ohledně těchto odsouzení hledí, jako by odsouzen nebyl (srov. § 35 zákona o soudnictví ve věcech mládeže). Přihlížet lze pouze ke třetímu odsouzení rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 17. 5. 2005, sp. zn. 52T 48/2005, mimo jiné pro trestný čin loupeže k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 38 měsíců. Z výkonu tohoto trestu byl obžalovaný podmíněně propuštěn 12. 6. 2007, ve zkušební době podmíněného propuštění se osvědčil.

Shodu s prvopisem potvrzuje Blanka Křížková.

59. **Soud** podle § 2 odst. 6 tr. řádu hodnotil provedené důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a **učinil následující skutkové zÁV.:**
60. Rozhodující pro hodnocení důkazů v projednávané věci je jednoznačně zhodnocení obhajoby obžalovaného a svědeckých výpovědí dalších osob, včetně obou poškozených dívek. Neexistují totiž žádné jiné relevantní důkazy, které by verzi obžaloby, dle níž měl obžalovaný své nevlastní dcery opakovaně znásilňovat, či obžalovaného, který naopak jakékoli zneužívání dívek popírá, významně podporovaly či vyvracely. Konkrétně nebyly zjištěny žádné podstatné skutečnosti gynekologickým vyšetřením dívek, nicméně z jimi popisovaných sexuálních praktik je patrné, že tvrzené počinání obžalovaného nemuselo na jejich těle zanechat žádné stopy ani že by existence takových stop, např. určitých poranění či protržení panenské blány, byla vůbec pravděpodobná. Rovněž platí, že sice byla zjištěna DNA stejného haplotypu, jaký má obžalovaný, na kalhotkách poškozené L., a to na vnitřní i vnější části rozkroku, nicméně nebylo zjištěno např. sperma obžalovaného či jeho sliny. Z výslechu svědka Mgr. Dolejšího se – v kontextu výpovědí svědků i obžalovaného, kteří popisovali, jak se v domácnosti nakládalo s prádlem - jasně podává, že stopy DNA mohl na kalhotkách zanechat obžalovaný například při běžné manipulaci s nimi po jejich vyprání či sušení, stejně tak při manipulaci s použitým prádlem ve společném prádelním koši. Nelze ani vyloučit, že se nejedná o stopy DNA obžalovaného, ale jeho malého syna, neboť shodný haplotyp se dědí z otce na syna. Soud proto tento důkaz nehodnotí ani jako podpůrný ve smyslu nepřímého prokazování viny obžalovaného, neboť se pro něj nabízí více zcela reálných vysvětlení, která s trestnou činností kladenou obžalovanému za vinu vůbec nesouvisí.
61. Pokud jde o hodnocení výpovědí obžalovaného a svědků, a to i v kontextu dalších provedených důkazů, včetně znaleckých posudků, soud především konstatuje, že neshledal naprosto žádný důvod pochybovat o pravdivosti výpovědi svědkyně K. H., tehdejší nejlepší kamarádky V. P., kterou tato svědkyně učinila v hlavním líčení. Svědkyně nemá na celé věci žádný zájem, její výpověď v hlavním líčení byla podrobná, rozumná, velmi přesvědčivá, logická a konzistentní, snad s výjimkou určité naprosto pochopitelné nejistoty v přesném časovém určení některých událostí či vymezení trvání určitých období (např. období mezi tím, kdy v její přítomnosti V. matce o zneužívání řekla, a okamžikem, kdy začala věc šetřit policie). Výpověď této svědkyně potvrdili i její matka a nevlastní otec, kterým o tom, co jí řekla V. P., pověděla. Z výpovědi svědkyně přitom jednoznačně vyplývá následující jasná chronologie událostí:
- někdy ve školním roce 2016/2017, zřejmě přibližně v jeho polovině, svědkyně zaznamenala, že je její kamarádka V. P. smutná, a ta jí na její naléhání řekla, že ji obžalovaný zneužívá, přičemž konkrétně hovořila i o felaci a/nebo masturbaci penisu;
 - svědkyně svou kamarádku nějakou dobu přemlouvala, aby vše řekla matce Martě P., která o tom dle V. nevěděla a již se to V. bála říct. Na naléhání a bezprostřední popud svědkyně tak nakonec V., a to zpočátku v přítomnosti svědkyně, učinila;
 - následně se po nějakou dobu nic nedělo, přičemž V. řekla svědkyni, že její matka dala obžalovanému druhou šanci, což sama nenesla příliš dobře;
 - po uplynutí další doby V. řekla svědkyni, že matka zůstala doma schovaná, obžalovaného při zneužívání viděla, a věc začala řešit policie.
62. Z této výpovědi, konfrontované s výpověďmi V. P. a Marty P., tedy zcela jasně vyplývá, že V. P. řekla matce o pohlavním zneužívání ze strany obžalovaného dříve, než obě tvrdí, přičemž Marta P. po nějakou dobu věc neřešila a k řešení se odhodlala teprve poté, co sama měla obžalovaného nachytat.
63. Je tedy patrné, že svědkyně Marta P. nejenže původně lhala na policii ohledně data, kdy mělo k incidentu mezi obžalovaným a L. dojít, k čemuž vedla i své dcery, jak sama v hlavním líčení přiznala, ale především úmyslně zcela zamlčela, že již nějakou dobu před tímto incidentem byla

Shodu s prvopisem potvrzuje Blanka Křížková.

V. o zneužívání informována a nereagovala na to. (Důvod této absence adekvátní reakce nelze s ohledem na nepravdivost výpovědi Marty P. v tomto ohledu určit s jistotou, lze se ale domnívat, že své dceři nevěřila či pro ni bylo podstatnější udržet vztah s obžalovaným.) K zamlčení stejné, velmi podstatné informace, zjevně navedla i V. P., která se o ní ve své výpovědi v přípravném řízení také nezmiňovala, když ve vztahu k tomu, co řekla K. H., a především jak na to K. reagovala, nezletilá V. P. ve své výpovědi zcela zjevně „mlžila“. (Její vyhýbavost v tomto ohledu, když zmiňovala, že to kamarádka „většinou zapoměla,“ je dobře patrná a výrazně kontrastuje s ostatními částmi její výpovědi.)

64. Popsané nepravdy a zamlčování podstatných skutečností ve výpovědích Marty P. a její důkazní manipulace (navádění dětí k uvádění nepravd), motivované zcela zřejmě snahou zakrýt skutečnost, že jako matka zneužívaných dětí na informace o zneužívání nejdříve nereagovala vůbec a posléze na ně reagovala opožděně, výrazně zkomplikovaly a do jisté míry kompromitovaly důkazní situaci; je zřejmé, že výpovědi ani této svědkyně, ani jejích dcer nelze při zjištěných nepravdách považovat za zcela spolehlivé a je třeba k nim přistupovat velmi obezřetně.
65. I při zvážení popsanych skutečností, aniž by jakkoli snižoval jejich význam, však soud učinil závěr, že pokud jde o pohlavní zneužívání, včetně konkrétních praktik popsanych ve výroku rozsudku, vina obžalovaného byla zcela jednoznačně prokázána a jeho obhajoba vyvrácena; jakákoli jiná skutková verze, založená na tom, že obžalovaný byl obviněn neprávem, postrádá totiž při pečlivém vyhodnocení důkazní situace v jejím celkovém souhrnu elementární logiku.
66. Soud v této souvislosti k vlastní výpovědi obou dívek z přípravného řízení konstatuje, že samotné zneužívání ze strany obžalovaného popisovaly obě dvě velmi konzistentně a přesvědčivě; především v případě výpovědi L. pak zazněly, v adekvátním dětském podání, i velmi realistické a konkrétní detaily týkající se popisu ejakulátu či zbarvení penisu obžalovaného před a po orálním sexu. Soud neshledal rozumný, myslitelně přijatelný důvod, proč by si dívky měly pohlavní zneužívání ze strany obžalovaného vymyslet. Takové indicie v projednávané věci neshledal ostatně ani soudní znalec z odvětví psychologie, který dívky vyšetřil, byť – nicméně pouze v obecné rovině - připustil, že děti takto mohou reagovat třeba na protahující se rozchod rodičů, když chtějí situaci vyřešit.
67. V kontextu možných úvah o křivém obvinění obžalovaného soud jako nepodloženou a neodpovídající provedeným důkazům nepřijal verzi o možném spiknutí obou dívek a jejich matky Marty P., vedoucím k nepravdivému obvinění obžalovaného. Především, jakkoli soud si je vědom určitých úvah či domněnek, které zazněly ve výpovědích přátel rodiny či příbuzných obžalovaného a Marty P. (včetně toho, že svědek H. měl slyšet, jak Marta hovoří o tom, že udělá obžalovanému ze života peklo, pokud jí bude nevěrný), ani z výpovědi Marty P., ani z jejího postupu v této věci rozhodně nevyplývá snaha obžalovaného nepravdivě obvinít, cosi proti němu osnovat, naopak spíše alespoň počáteční snaha první obvinění proti němu tzv. zamést pod koberec a neřešit. Provedenými důkazy (konkrétně výpovědi K. H., podpořenou přinejmenším nepřímou výpovědí jejich rodičů) je jednoznačně prokázáno, že V. P. řekla této své nejlepší kamarádce o zneužívání dříve, než to řekla své matce, a že teprve následně, právě na popud své kamarádky a v její přítomnosti, o celé věci matce řekla. Ta nicméně na tuto skutečnost adekvátně nereagovala a po určitou dobu nic účinně neřešila (nelze přitom prokázat, zda o věci například nemluvila s obžalovaným, což by mohlo vysvětlovat následnou rozmluvu v hospodě, při níž obžalovaný před dalšími lidmi několik týdnů před svým zadržením měl hovořit o tom, že nejhorší věcí, která by se mu mohla stát, by bylo nepravdivé obvinění nevlastních dcer z pohlavního zneužívání). Je tedy jednak zřejmé, že prvotní informace o pohlavním zneužívání V. zazněla bez účasti její matky, ta o věci zpočátku naopak nevěděla, a je zřejmé i to, že když se o tom dozvěděla, rozhodně nečinila úkony směřující k obvinění obžalovaného. Již tyto skutečnosti činí případnou úvahu o instruování dívek ze strany matky ke křivému obvinění obžalovaného logicky neudržitelnou. Soud navíc, v kontextu prokázaných vztahů mezi obžalovaným a Martou P. v době, která odhalení celé věci předcházela, neshledává rozumnou motivaci, která by Martu P.

Shodu s prvopisem potvrzuje Blanka Křížková.

mohla ke krivému obvinění obžalovaného vést; je zřejmé, že jejich vztah byl v té době již ve fázi opakovaných rozchodů, Marta P. stěžila byla na obžalovaném citově závislá, milenecký vztah měl navíc obžalovaný se svou současnou přítelkyní navázat až v únoru 2017. Až naivní a hloupé počínání Marty P. při oznámení celé věci (soud má na mysli především snadno zjistitelnou manipulaci týkající se data, kdy měla vidět incident mezi obžalovaným a L.) rovněž rozhodně neodpovídá hypotéze o nutně sofistikovaném, promyšleném, záludném a plánovitým obvinění obžalovaného, jež by nezbytně muselo zahrnovat i určité „divadlo“, sehrané za aktivní účasti dcer před kamarádkou L. K. a následně formou SMS zpráv i vůči obžalovanému. Zásilání SMS zprávy, jež odkazují na předešlou noční událost, kterou viděla, přitom dle soudu poskytují autentický vhled do okamžitého psychického stavu Marty P., která byla zjevně extrémně rozčilená a pobouřená chováním obžalovaného. „Nahrát“ veškeré uvedené skutečnosti, evidentně za účelem podpory plánovaného následujícího krivého obvinění obžalovaného, by dle soudu bylo obtížně představitelné i u osob mnohem sofistikovanějších, než je Marta P., jejíž lži byly naopak zčásti odhaleny ihned od počátku trestního stíhání, zčásti sice až v řízení před soudem, ale pouze proto, že v přípravném řízení nebyla K. H. vůbec vyslechnuta.

68. Základní logice skutkového děje však naprosto neodpovídá ani úvaha o případném spiknutí obou dívek bez účasti matky. Především, jakkoli si děvčata na obžalovaného ve svých výpovědích (a to spíše z dětinských důvodů) stěžovala, jakkoli je mohl místy z jejich pohledu nepřiměřeně trestat či mohly teoreticky mít zájem přispět k ukončení jeho nefunkčního vztahu s matkou dívek, stěžila lze tyto skutečnosti považovat za přijatelnou, rozumnou motivaci k tak závažnému krivému obvinění obžalovaného, na němž by se musely shodnout obě dívky, jejichž výpovědi se vzájemně doplňují a podporují. Takové obvinění nevlastního otce by navíc vyžadovalo značnou plánovitost, sofistikovanost, cílevědomost i herecké nadání dívek; fakticky by to znamenalo, že by nejdříve V. předstírala smutek před přítelkyní, a poté na její naléhání jí konkrétně a věrohodně popsala zneužívání ze strany otce. Následně by na její naléhání o věci řekla matce, nechala ji nic neřešit, a poté by musela L. nějakým způsobem nastrojít noční situaci, při níž Marta P. obžalovaného s L. přistihla. Zosnování takové situace samo o sobě soud přitom, i s ohledem na věk dívky, nemůže rozumně připustit; odhlédne-li soud od toho, že obžalovaný ve své výpovědi popřel, že by vůbec došlo k jakékoli situaci podobné tomu, co Marta P. i L. P. ve svých výpovědích líčily (přitom však v jedné z SMS zpráv den po této události na nadávky a obviňování Marty P. reagoval větou: „jak L. vystřelila na záchod a že spí nahatý za to já nemůžu“, z čehož jasně vyplývá, že přinejmenším věděl, o jaké události mu přítelkyně píše), celá situace popisovaná souladně oběma svědkyněmi byla zcela jasná, nelze rozumně uvažovat, že by se mezi nahým obžalovaným a svlečenou dívkou mohlo v obýváku odehrávat cokoli jiného než sexuální zneužívání a že by L. pouze pohotově využila nějaké nevinné situace ke krivému obvinění obžalovaného.
69. Soud tedy, ve vztahu k faktu sexuálního zneužívání, shrnuje, že vina obžalovaného není prokazována pouze v tomto ohledu přesvědčivými a konzistentními výpověďmi obou dívek, ale i výpovědí jejich matky Marty P., která obžalovaného v kompromitující situaci s L. náhodně nachytala, zcela věrohodnou a dalšími výpověďmi podpořenou výpovědí svědkyně K. H., již V. P. o zneužívání včetně jeho popisu řekla již před událostí mezi L. a obžalovaným, jakož i výpovědí svědkyně Lucie K., která popsala, jak se u ní chovaly a co říkaly dívky i Marta P. den poté, když k ní přišly na návštěvu. Líčení Marty P. ohledně nočních událostí je v souladu i s obsahem SMS zpráv, které zasílala obžalovanému. Vina obžalovaného je tedy prokazována celou řadou na sebe navazujících a vzájemně se doplňujících důkazů.
70. Oproti tomu úvahy o možném krivém obvinění obžalovaného ze strany dívek, případně též za účasti matky Marty P., postrádají, zasazeny do kontextu prokázaného skutkového stavu, jakýkoli rozumný smysl, a nejsou tedy způsobilé založit alespoň důvodnou pochybnost o vině obžalovaného.
71. K výpovědím dalších osob, jež nebyly v tomto shrnutí zmíněny, soud podotýká, že se vesměs jednalo o blízké (rodinné příslušníky, přátele) obžalovaného a Marty P.. Nikdo z těchto osob

Shodu s prvopisem potvrzuje Blanka Křížková.

přímo nic konkrétního o projednávaném, svou povahou nutně latentním, v soukromí se odehrávajícím jednání nevěděl ani vědět nemohl. Někteří z těchto svědků (svědci H., K., Š.) potvrdili, že si jim obžalovaný říkal o nezájmu či menším zájmu své družky o společný sexuální život, což nepochybně mohlo být dobře představitelnou motivací jeho jednání vůči nevlastním dcerám. Soud vzal v úvahu skutečnost, že se obžalovaný navenek nijak deviantně neprojevoval, nicméně i ze znaleckého posudku z odvětví psychiatrie a sexuologie vyplývá, že obžalovaný je normálně heterosexuálně orientován. Skutečnost, že dcery navenek dle těchto svědků (strach z obžalovaného se u V. projevoval pouze podle svědkyně H., před níž se ovšem v tomto ohledu mohla V. také trochu předvádět) neprojevovaly vůči obžalovanému žádný strach či odstup, nemá vzhledem k povaze jeho jednání, jeho dlouhodobosti i úzkým rodinným vztahům mezi obžalovaným a dívkami rozhodný význam, soud k ní nicméně přihlédl při zvažování, zda verze dívek byla zcela nepochybně prokázána ve všech detailech (konkrétně včetně výhrůžek ze strany obžalovaného – viz dále).

72. Sluší se v této souvislosti konečně zmínit, že soud při posuzování viny obžalovaného nečiní jakýkoli podstatný závěr k tíži (ale ani ve prospěch) obžalovaného ze skutečnosti, že byl sám v dětství pohlavně zneužíván. Osobnostní profil obžalovaného, tedy skutečnost, že se jedná o osobu trpící poruchou osobnosti, je jistě dobře slučitelný s typickým profilem pachatele projednávané trestné činnosti, ostatně stejně jako zmíněná zkušenost z dětství, nicméně z těchto skutečností nelze na vinu obžalovaného ani nepřímou či podpůrně usuzovat.
73. Soud tedy učinil jednoznačný skutkový závěr o vyvrácení obhajoby obžalovaného a o prokázání pohlavního zneužívání dívek z jeho strany v rozsahu, který vyplývá z výrokové části rozsudku; tento závěr však neznamená, že byly mimo důvodnou pochybnost prokázány všechny skutečnosti uvedené v popisu skutku v obžalobě.
74. Obžaloba konkrétně kladla obžalovanému za vinu též to, že V. P. opakovaně v noci budil a ze společného pokoje vodil do jiných částí bytu, kde jí vyhrožoval, že ji zbije, pokud nebude zticha, přičemž se poškozená bránila a on využíval výhrůžek a své fyzické převahy. Ve vztahu k L. P. pak, že ji opakovaně pod pohrůžkou násilí přiměl k felaci, dále že jí vyhrožoval, že pokud nebude zticha, zbije ji, a též, že se jeho jednání, k němuž využil fyzické převahy, bránila.
75. Jak soud již podrobně rozvedl výše, nelze výpovědi obou dívek ve všech detailech považovat za naprosto spolehlivé a věrohodné; k obdobným závěrům ostatně dospěl i znalecký posudek z odvětví klinické psychologie mladistvých. Za této situace dle soudu nelze mít, při respektování zásady *in dubio pro reo*, za mimo důvodnou pochybnost prokázané, že ze strany obžalovaného došlo k užití násilí, pohrůžek násilím, ani že obžalovaný musel překonat vážně míněnou obranu poškozených. Zatímco totiž soud neshledal rozumně přijatelnou motivaci, proč by si dívky měly vlastní fakt opakovaného pohlavního zneužívání vymyslet, k případnému „přibarvení“ skutečně prožitých událostí mohly oproti tomu mít motivaci velmi dobře představitelnou a rozumně pochopitelnou. Zvláště v situaci, kdy jejich matka Marta P. na prvotní oznámení dcery V. fakticky nereagovala, a zřejmě tedy dala najevo dosti značný nedostatek pochopení, by muselo být pro obě poškozené dívky velmi složité vysvětlovat jí, proč jednání obžalovaného strpěly, pakliže je nedoprovázelo nějaké násilí či alespoň výhrůžky násilím. Totéž pak ostatně platí i pro celé sociální okolí poškozených (a koneckonců též pro jejich vnímání sebe sama), neboť určitý laický (a soud zdůrazňuje, že v každém případě nesprávný) pohled, s nímž obě musely být třeba podvědomě počítat, nahlíží na nebránící se oběti pohlavního zneužívání mnohdy zčásti i jako na jeho souhlasící účastníky a dostatečně nedoceňuje tlak, jemuž jsou dětské oběti vystaveny, míru jejich závislosti na dospělém a míru, v níž tyto skutečnosti omezují jejich svobodné rozhodování.
76. K této rozumně představitelné motivaci k určitému přibarvení celé věci přistupuje skutečnost, že přinejmenším V. prokazatelně v části své výpovědi vědomě nemluvila pravdu, resp. zamlčovala podstatné skutečnosti ve snaze chránit svou matku (viz výše). Sklony dívek k určitému přibarvování událostí či přímo lhaní zmiňovalo více svědků z okruhu jejich rodiny či blízkých

Shodu s prvopisem potvrzuje Blanka Křížková.

osob (včetně například svědkyně K., která byla jinak o pravdivosti líčení L. o pohlavním zneužívání přesvědčena). O násilí či výhrůžkách násilím ze strany obžalovaného nejsou kromě výpovědí dívek a toho, co případně sdělovaly ostatním, žádné jiné důkazy. Zatímco ve vztahu k sexuálním praktikám, k nimž se obžalovaný uchýlil, byly výpovědi obou dívek velmi konkrétní, přesvědčivé a podrobné, ve vztahu k užitému násilí, výhrůžkám a případné obraně dívek již zdaleka tak přesvědčivě nepůsobily. Navíc i další dílčí detaily jejich výpovědí (soud však znovu zdůrazňuje, že nikoli samotný fakt pohlavního zneužívání a podstatné prvky jeho popisu) budí určité pochybnosti – například se nejeví pravděpodobným, že by obžalovaný dlouhodobě přibližně obden budil jednu z dívek, vyváděl ji z pokoje, kde spali všichni ostatní, za účelem jejího pohlavního zneužití, a nikdo po dlouhou dobu nic nezaznamenal, včetně toho, že by se v podobné situaci dívka bez protestů podvolovala. Vyjma výpovědi K. H., z výpovědí všech dalších svědků, kteří rodinu znali, nevyplývá jakýkoli navenek se projevující strach dívek z obžalovaného. Ostatně, pakliže by se poškozené obžalovaného skutečně bály, je zvláštní, proč by s ním nejen L., ale dle své výpovědi opakovaně i V. měly dobrovolně zůstat v noci samy u televize. Koneckonců i noční útěk nejen obžalovaného, ale i L., když do obývacího pokoje náhodně přišla její matka, spíše budí dojem chování někoho, kdo nebyl přistižen při obraně proti jednání, s nímž nesouhlasí a jemuž se vzpírá, ale spíše při jednání, o němž se sám domnívá, že ani z jeho strany není zcela v pořádku.

77. Ze všech uvedených důvodů soud uzavírá, že nelze *mimo veškerou důvodnou pochybnost* vyloučit verzi, že ze strany obžalovaného se ani zpočátku nejednalo o užití násilí či výhrůžek násilím, nýbrž o zneužití závislosti dívek, jejich dětského věku a vlastního postavení
78. **Po právní stránce posoudil soud jednání obžalovaného** jako pokračující zvláště závažný zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, 2 tr. zákoníku, jehož se obžalovaný dopustil tím, že pohlavně zneužil dítě mladší patnácti let jiným způsobem než vykonáním soulože, a tento čin spáchal na dítěti sV.ném jeho dozoru, zneužívaje jeho závislosti, v jednočinném souběhu s přečinem ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), b) tr. zákoníku, neboť obžalovaný úmyslně ohrozil rozumový, citový nebo mravní vývoj dítěte tím, že je sváděl k nemravnému životu, tento čin spáchal ze zavrženíhodné pohnutky a pokračoval v páčání takového činu po delší dobu.
79. Pokud jde o posouzení jednání obžalovaného vůči oběma dětem jako pokračujícího trestného činu, a nikoli tedy dvou samostatných trestných činů pohlavního zneužití (případně i ohrožování výchovy dítěte), konstatuje soud, že jednání obžalovaného naplnilo znaky pokračování ve smyslu § 116 tr. zákoníku, neboť veškeré dílčí útoky byly vedeny jednotným záměrem směřujícím k sexuálnímu uspokojení obžalovaného, naplnily skutkovou podstatu téhož trestného činu, byly spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou i souvislostí v předmětu útoku. Obžalovaný pohlavně zneužíval v téže domácnosti své dvě nevlastní dcery, je zřejmé, že vzhledem ke všem okolnostem případu jsou naplněny potřebné objektivní i subjektivní souvislosti umožňující posoudit jeho jednání jako pokračování v trestném činu (srov. obdobně též R 17/1982-III.)
80. Jednání obžalovaného, záležející v tom, že přiměl dvě osoby mladší než patnáct let, zneužívaje přitom jejich závislosti, k opakovaným pohlavním stykům (zejména formou masturbace penisu či felace), je jednáním, které vede k pohlavní nevázanosti a lze je považovat za svádění k nemravnému životu ve smyslu § 201 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, jímž je ohrožen rozumový, citový a mravní vývoj dětí; jednočinný souběh tohoto trestného činu se zločinem pohlavního zneužití podle § 187 tr. zákoníku přitom není vyloučen (srov. např. R 25/1980 tr., R 64/1978).
81. Ve vztahu k přečinu ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), b) tr. zákoníku soud dodává, že zavrženíhodnou pohnutku jednání obžalovaného ve smyslu písm. a) odst. 3 citovaného ustanovení shledává v tom, že obžalovaný byl, aniž by například trpěl sexuální deviací, ke svému jednání veden snahou uspokojit, za cenu zneužití dětí, svůj sexuální pud (srov.

těž Šámal, P. a kol. *Trestní zákoník*, 2. vydání, Praha: C.H.Beck, 2012, komentář k § 201 odst. 3 písm. a). Obžalovaný ve svém jednání pokračoval v případě L. po dobu cca 1 roku, v případě V. po dobu několika let, je tedy nepochybně naplněn i znak kvalifikované skutkové podstaty § 201 odst. 3 písm. b) tr. zákoníku spočívající v pokračování v páčání činu po delší dobu.

82. Pokud jde o § 187 tr. zákoníku, soud především konstatuje, že pohlavním zneužitím jiným způsobem než souloží se míní takové zásahy do pohlavní sféry osoby mladší než 15 let, jako je např. orální pohlavní styk, ohmatávání pohlavních orgánů, popřípadě i jiné formy ukájení pohlavního pudu na těle této osoby či na žádost pachatele na jeho vlastním těle (srov. TR NS 57/2009-T 1203). Patří sem tedy i praktiky provozované obžalovaným, konkrétně felace, masturbace a též ohmatávání pohlavních orgánů poškozených. Pokud jde o druhý odstavce tohoto ustanovení, o osobu sV.nou dozoru pachatele jde tehdy, jestliže má pachatel právo i povinnost na takovou osobu dohlížet a bdít nad ní. Tak tomu je dle respektované judikatury i v případě manžela, který není rodičem dítěte, žije však s ním ve společné domácnosti. Tento manžel rodiče sice není subjektem práv a povinností rodičů a dětí při výchově dětí, avšak ve shodě s pravidly morálky je povinen pomáhat při řádné výchově dítěte, včetně mravní výchovy. S přihlédnutím k tomu manžel rodiče musí mít i oprávnění nezbytná k tomu, aby mohl svou povinnost plnit (srov. R 28/1985). Dle soudu není důvod v tomto směru rozlišovat mezi manželem rodiče a jeho druhem, za předpokladu, že žijí dlouhodobě ve společné domácnosti (navíc mají i společné dítě, které v této domácnosti také žije), druh se podílí na výchově dětí, včetně jejich trestání, péči o ně, a je dětmi i fakticky vnímán jako jejich nevlastní otec, jako tomu bylo v projednávané věci. Je tedy nepochybné, že obě dívky byly osobami svěřenými dozoru obžalovaného. Vzhledem ke svému postavení v rodině byly přítomny na obžalovaném jako svým nevlastním otci, podílejícím se na jejich výchově, odkázány a jejich svoboda rozhodování byla v tomto směru omezena; toho si byl obžalovaný nepochybně vědom a jejich popsané závislosti zneužil.
83. Z hlediska **zavinění** shledal soud, že obžalovaný ve vztahu k oběma trestným činům jednal v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť obžalovaný nepochybně chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit, resp. (v případě přečinu ohrožování výchovy dítěte, jenž je trestným činem ohrožovacím) ohrozit zájmy chráněné takovým zákonem (tedy konkrétně zájem na mravním a tělesném vývoji dětí, resp. na jejich řádné výchově v souladu s obecně přijímanými morálními zásadami), když porušení (ohrožení) těchto zájmů bylo nutným, nevyhnutelným důsledkem jednání obžalovaného, směřujícího k vlastnímu sexuálnímu uspokojení.
84. **Při úvaze o druhu a výměře trestu** vycházel soud ze zákonných ustanovení upravujících obecné zásady pro stanovení druhu a výměry trestu (zejména § 39 tr. zákoníku s přihlédnutím k § 38 tr. zákoníku), přičemž se pečlivě zabýval polehčujícími i přitěžujícími okolnostmi (§ 41, § 42 tr. zákoníku). Protože soud ukládal obžalovanému úhrnný trest za dva trestné činy, postupoval též podle § 43 odst. 1 tr. zákoníku.
85. Soud hodnotí jako přitěžující okolnost, že obžalovaný se projednávané trestné činnosti dopouštěl vůči dvěma dětem, přičemž se ani v jednom případě nejednalo o ojedinělé jednání, nýbrž o opakované, dlouhodobé pohlavní zneužívání nevlastních dcer. Obžalovaný přitom (soud odhlíží od odsouzení, k nimž nelze ze zákonných důvodů přihlížet) byl minulosti již soudně trestán, a to též pro závažný trestný čin loupeže. Z výkonu trestu odnětí svobody byl obžalovaný podmíněně propuštěn v roce 2007, ve zkušební době podmíněného propuštění se osvědčil. Soud nicméně zároveň vzal v úvahu, že se typově jednalo o zcela odlišnou trestnou činnost, delší časový odstup od tohoto předchozího odsouzení, a především při úvaze o výměře trestu přihlédl i k tomu, že – alespoň doposud, přičemž aktuální poznatky o chování a celkovém prospívání obou dívek vyznívají spíše pozitivně – jednání obžalovaného nezpůsobilo poškozeným závažné psychické následky a též k tomu, že obžalovaný byl sám v dětství obětí pohlavního zneužívání, což jej sice nijak neomlouvá či jeho vinu nesnižuje, ale lze připustit, že tato neblahá zkušenost, na níž sám

rozhodně nenese vinu, mohla přispět k rozvolnění morálních zábran, jež se i takto projevilo s odstupem času v dospělosti.

86. Soud má vzhledem k osobě obžalovaného a popsáním skutečností charakterizujícím povahu a závažnost projednávaných trestných činů za to, že vzhledem k opakovanosti a dlouhodobosti páčání trestné činnosti vůči dvěma poškozeným i trestní minulosti obžalovaného je nezbytné ukládat obžalovanému nepodmíněný trest odnětí svobody, neboť uložením jiného druhu trestu by účelu trestu dosáhnout nešlo a jiný trest by ani neodpovídal závažnosti trestné činnosti spáchané obžalovaným. Tento trest pak soud vyměřil stále ještě v jedné čtvrtině zákonné trestní sazby (od dvou do deseti let odnětí svobody), konkrétně tedy ve výměře 4 roků, když takto vyměřený trest považuje soud za adekvátní i s přihlédnutím k následkům projednávané trestné činnosti a osobnosti obžalovaného, včetně jeho předchozí životní zkušenosti.
87. Pro výkon trestu zařadil soud obžalovaného podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku (tedy podle ustanovení účinného ke dni vyhlášení rozsudku – srov. přechodná ustanovení čl. II bodu 2. zákona č. 58/2017 Sb.) do věznice s ostrahou, protože pro jeho případné zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou nejsou splněny podmínky stanovené v § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku.
88. **Poškozené nezletilé L. P. a V. P.** se obě řádně a včas připojily k trestnímu řízení se svými nároky na náhradu škody v částce 10 000 Kč a na náhradu nemajetkové újmy v penězích v částce 25 000 Kč vůči obžalovanému.
89. Zmocněnec poškozených u hlavního líčení specifikoval uplatněný nárok na náhradu škody jako nárok odčínující prožité duševní útrapy poškozených; k tomu soud uvádí, že takový nárok ve skutečnosti není nárokem na náhradu škody, ale taktéž nárokem na náhradu nemajetkové újmy v penězích (srov. § 2956 občanského zákoníku). **Soud**, jenž je vázán uplatněným nárokem co do jeho rozsahu i skutkového základu, na němž je postaven, nikoli však, pokud jde o jeho právní kvalifikaci ze strany poškozených (příznání řádně uplatněného a korektně specifikovaného nároku nemůže bránit, je-li pouze právně nesprávně označen), **posuzoval tudíž celý uplatněný nárok jako nárok na náhradu nemajetkové újmy v penězích.**
90. Právním podkladem uplatněných nároků jsou příslušná ustanovení občanského zákoníku, přičemž v projednávané věci jsou aplikovatelná především tato ustanovení:
91. Podle § 81 odst. 1, 2 občanského zákoníku (dále jen o. z.) *chráněna je osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého. Ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.*
92. Podle § 2894 odst. 1, 2 o. z. *povinnost nabradit jinému újmu zahrnuje vždy povinnost k náhradě újmy na jmění (škody). Nebyla-li povinnost odčinit jinému nemajetkovou újmu výslovně ujednána, postihuje škůdce, jen stanoví-li to zvlášť zákon. V takových případech se povinnost nabradit nemajetkovou újmu poskytnutím zadostiučinění posoudí obdobně podle ustanovení o povinnosti nabradit škodu.*
93. Podle § 2910 věty první o. z. *škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nabradí poškozenému, co tím způsobil.*
94. Podle § 2951 odst. 2 o. z. *se nemajetková újma odčíní přiměřeným zadostiučiněním. Zadostiučinění musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy.*
95. Podle § 2956 o. z. *vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanovením první části občanského zákoníku, nabradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčíní i způsobené duševní útrapy.*
96. Podle § 2957 o. z. *způsob a výše přiměřeného zadostiučinění musí být určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné. Jimi jsou úmyslné způsobení újmy, zvláště pak způsobení újmy s použitím lsti, pobuřky, zneužitím závislosti poškozeného na škůdci, násobením účinků zásahu jeho uváděním ve veřejnou*

známost, nebo v důsledku diskriminace poškozeného se zřetelem na jeho pohlaví, zdravotní stav, etnický původ, víru nebo i jiné obdobně závažné důvody. Vezme se rovněž v úvahu obava poškozeného ze ztráty života nebo vážného poškození zdraví, pokud takovou obavu hrozba nebo jiná příčina vyvolala.

97. Jednání obžalovaného vůči poškozeným představuje nepochybné zaviněné porušení zákona (v této otázce lze odkázat na část odůvodnění týkající se posouzení viny obžalovaného), jímž obžalovaný zasáhl do absolutního práva poškozených, konkrétně do jejich osobnosti, především do jejich důstojnosti, soukromí a tělesné i psychické integrity; obžalovaný tedy podle § 2910 o.z. má povinnost nahradit poškozeným, co tímto zásahem způsobil.
98. Při stanovení přiměřené výše náhrady nemajetkové újmy v penězích vzal soud především v úvahu, že prokázaný protiprávní zásah do osobnosti obou poškozených dětí byl velmi závažný. Obžalovaný svým jednáním zasáhl do nejintimnější sféry života a osobnosti poškozených a – bez ohledu na to, zda se u poškozených v budoucnu rozvinou či nerozvinou závažné psychické následky - velmi výrazně negativně poznamenal jejich zdravý morální a rozumový vývoj. V souladu s výslovným ustanovením § 2957 o. z. vzal soud v úvahu, že obžalovaný poškozeným vážnou újmu na jejich právech způsobil úmyslně a že zneužil jejich závislost na své osobě. Velmi podstatnou skutečností je též to, že se obžalovaný dopouštěl neoprávněných zásahů do osobnostní sféry poškozených opakovaně, po delší dobu, což závažnost zásahu též výrazně zvyšuje. Za těchto okolností soud hodnotí požadovanou výši náhrady nemajetkové újmy jako velice uměřenou, směřující spíše k symbolickému a morálnímu odškodnění poškozených. I při zvážení určité satisfakce, které se – jistě alespoň do budoucna – poškozeným dostává tím, že je obžalovaný tímto rozsudkem uznáván vinným a odsuzován k citelnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody, soud vzhledem ke všem výše popsáním skutečnostem neshledává nejmenší důvod nepřiznat náhradu nemajetkové újmy v penězích v plném rozsahu, v němž byl tento nárok poškozenými uplatněn. Přiznané částky přitom ani ve svém souhrnu, s přihlédnutím ke všem okolnostem případu a poměrům obžalovaného, nejsou rozhodně v rozporu s požadavkem spravedlivé únosnosti přiznané náhrady.
99. Z uvedených důvodů proto soud rozhodl o povinnosti obžalovaného nahradit oběma poškozeným nemajetkovou újmu v penězích v částce 35 000 Kč, tedy v plné výši, v níž byl tento nárok uplatněn.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Odvolání musí být ve výše uvedené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Byl-li obžalovaný odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za zločin a současně byl poškozenému přiznán, byť částečně, nárok na náhradu majetkové škody, nebo nemajetkové újmy

Shodu s prvopisem potvrzuje Blanka Křížková.

v penězích, nebo na vydání bezdůvodného obohacení, může poškozený požádat zdejší soud, aby byl vyrozuměn o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody.

Praha 14. června 2018

Mgr. Jan Šott, v.r.
předseda senátu